

Турци и Българи въ града Търново бѣхъ принудени, щтъ не щтъ, да гонятъ Неофита, и не само че желаяха отъ сърдце и душа да ни спомогатъ, но тѣ ни най-убѣдително моляха: — „да имъ спомогнимъ за да се исплди отъ тукъ грѣцкія Владика Неофитъ.“ —

Повтарями слѣдователно и казвами: „че ако не бѣше се намъ представилъ единъ такъвъ благопріятенъ случай, ніе нищо не можяхми негли изврши, щѣхми вѣроятно и да отидимъ въ Азія на заточеніе, щѣхъ може бы, и да ни убиятъ и нищо повече.“ Въ съображеніе же на горѣизложеното, не трѣба никой да се чуди: защо нѣкои тогавашни тукашни пкрвенци Българи, предадени отъ душа и сърдце на турското Правителство, именно такивато едни Българи, спомогнахъ намъ най-дѣятелно за да изгонимъ Владиката Неофита, който цѣли 16 год. бѣше владичествовалъ тукъ, и който слѣдователно бѣше хваналъ дълбоки корени въ многобройни сърдца на погърчени нѣкои Търновчяни и на нѣкои други негови привърженци отъ околнитѣ села и градовце; и който, — спорядъ лукавшината и хитрината си, бѣше по него време най-пхрвія и най-ягкія стлбъ на грѣц. Патриаршія. — Слѣдъ тія предварителни нѣкои свѣденія, да пристѣпимъ кжмъ разказъ-тъ си за разновиднитѣ тогавашни обстоятелственни фази, презъ които преминѣ дървостнія нашъ подвигъ, който кжмъ края на 1856 година предприехми за да се изгони отъ тукъ Неофитъ, и който слѣдъ двѣ и половина години, се увѣнча съ пжленъ и блѣстящъ успѣхъ.... —

Ніе спомѣняхми въ приличното му мѣсто, че хитрія тоя грѣцки Владика Неофитъ щомъ подуши че се готви да избухни силно и дѣятелно схпротивленіе срещу него, правіщо струва, всячески спомогна за да се подигни онова незначително възстаніе на дяда Никола, съ предвидателно предначертаніе: „да не дава централн. турско Правителство никакво довѣріе на Търновчянитѣ и на населеніето отъ Търновската Епархія, ако се оплачатъ врхъ него.“ Спорядъ такивато едни предвидѣнни предначертанія на грѣцкитѣ Владичи и Патрици,